

AMNEZIE

LARISA BĂLAN

Timpul și-a închis zâmbetele triste
Într-un turn de fildeș...
Sunt amintiri ce zac cu ușile de focuri aprinse,
În închisori în care mintea n-are leac.

Aș sparge zidurile groase,
Dar mi-e teamă să nu le rănesc,
Căci la suprafață pietrele sunt arse
Și dau cu pumnii fără defapt să lovesc.

Când pietrele au început să cadă pe rând
Și zidurile sub Soare s-au dărâmat,
Fiara cu sânge-amar din cușcă s-a eliberat,
Iar eu m-am trezit în genunchi plângând...

Am stat acolo poate ani,
Am stat și am așteptat să-mi iasă monștrii,
Dar ei nu au apărut nici ieri, nici azi
Nu le-am găsit nici umbrele fumurii desenate pe aștrii...

Timpul și-a închis zâmbetele triste
Într-un turn de fildeș,
Dar ale noastre nu-s permise
Căci suntem prea săraci...

Îngrozitorii cu suflete de porțelan,
Cu armuri, cu măști, mășăluim pe ritm de cor
Zidurile n-au căzut, nici nu s-au crăpat!
Tot timpul, noi am fost singurii închiși;
Suntem atât de bătrâni, atât de stinși...